

животъ, може да го вземете като анекдотъ или като приказка, съ който се потвърждава този законъ. Единъ християнинъ, бѣднякъ билъ той, често ходилъ на църква, но цѣлата му молитва била все за пари, тъй силно била концентрирана мисълъта му къмъ паритѣ. Той се молилъ на Господа така: Господи, ти знаешъ, че имамъ нужда отъ пари, прати ми парички отнѣкъдѣ. Азъ ще посветя живота си за Тебя, но помогни ми! Видишъ ли отъ 4—5 години какъ реформирахъ живота си, искамъ да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ти парички! Молилъ се, молилъ се и една вечеръ, като се връща дома си, вижда прозореца на къщата на единъ банкеръ отворенъ и на прозореца сложена една торба съ пари, които банкерътъ, както броилъ, дошло му нѣкакво вдѣхновение, отишълъ да се помоли Богу и ги забравилъ. Този бѣдниятъ християнинъ, като вижда торбата съ паритѣ веднага я взима и си казва: бдагодаря Ти Боже, за гдѣто ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпква между него и Бога. Спира се и си казва: е, тази вечеръ молитвата ми не върви, утрѣ, ще провѣря, да видя дали ще се яви пакъ торбата. На другата сутринъ отива при торбата, попила я малко, порадва ъ се и започва да се моли, казва: бдагодаря Ти, Господи! Моли се, но молитвата пакъ не върви, торбата отново изпква. Вториятъ, третиятъ день все същото нѣщо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господъ му казва: тази торба не е за тебе. Иди, занеси паритѣ на господаря и ги остави, нека той ти даде отъ любовъ колкото иска. Веѣко